

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 37 (425) |

Субота, 13 вересня 1975 р.

| Ціна 2 коп.

XXV з'їзду КПРС—
нашу ударну працю!

НА ОБЛІКУ—КОЖНА ХВИЛИНА

Серед трудівників Херсонського УВП все яскравіше розгорається вогник соціалістичного змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

Відрадних успіхів на передз'їздовській трудовій вахті домагається бригада майстра Р. І. Лаврухіної, в якій я працюю. Восьмимісячне завдання пошиття спецкостюмів колектив виконав на 102,7 процента при високій якості продукції.

За рахунок чого ми нарощуємо випуск продукції? Насамперед дбаємо про заощадження кожної робочої хвилини. За чверть години до початку зміни всі наші швей вже в цеху: перевіряють машини, заготовляють достатній запас деталей крою та зручно розташовують їх. Крім цього, в кожній з нас під рукою пристосування малої механізації—ножиці, голки, лінійки.

Під час робочої зміни в бригаді немає простоїв. Майстер Раїса Іванівна Лаврухіна організовує безперебійну подачу крою. Немає у нас і простоїв устаткування. Про це дбає механік-наладчик Микола Нагребецький.

У складі нашої бригади 25 робітниць. Серед них є чимало передовиків виробництва. Валентина Воробей, Клавдія Матвієнко, Євдокія Гламазда, Поліна Залужна, Ганна Михальченко та інші виконують норми виробітку в середньому на 120—140 процентів. Вони добре володіють суміжними процесами пошиття спецодягу і досвідом своєї роботи щедро діляться з іншими робітницями. Так, нещодавно Раїса Ткаченко, Клавдія Матвієнко та Ганна Михальченко практично показували деяким швеям бригади як можна домогтися вищого виробітку на таких операціях, як втачування рукавів, боків шви штанів та притачування до них поясів.

Наш колектив змагається з бригадою, що її очолює майстер Валентина Миколаївна Таран. У серпні в наших суперників на роботі не було багато робітниць внаслідок поважних причин—хворіли діти. Виконання місячного плану опинилося під загрозою. Тоді ми вирішили в позаробочий час допомогти своїм друзям по змаганню і вони успішно справилися з восьмимісячним завданням по випуску продукції.

Г. КЛЕТКІНА,

швея Херсонського УВП.

П'ЯТИРІЧЦІ— переможний фініш!

Після закінчення Київського технікуму легкої промисловості, комсомолец Григорій Близнюк працює на Сімферопольському УВП. Знаючи, що виконання виробничого плану в значній мірі залежить від безвідмовної роботи швейних машин, налагоджувальник докладно багато знань і вміння, щоб устаткування працювало чітко, безперебійно.

На знімку: Г. Близнюк.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

УСПІХИ ОКРИЛЮЮТЬ

213 тисяч карбованців—на таку суму випустили продукції понад восьмимісячне завдання трудівники Львівського УВП-1. Завершивши дев'яту п'ятирічку, швейники підприємства широко розгорнули соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

За серпень високих виробничих показників домоглися в змаганні колективи другого потоку, що їх очолюють майстри Лідія Кирилівна Гуракова та Валентина Іванівна Шугало. Вони виконали місячний план на 107 процентів і зайняли перше місце у змаганні серед виробничих колективів підприємства.

Серед швейниць другого потоку особливо відзначилися в роботі Галина Григорівна Валігура, Марія Дмитрівна Гроздовська, Ірина Василівна Баглюк, Олександра Іванівна Дмитерко та інші. Своєю нормою виробітку вони виконують на 129—138 процентів.

Систематично виконує свої денні завдання на 180 процентів прасувальниця Лариса Пилипівна Алфімова.

Друге місце в змаганні зайняв колектив, яким керує майстер Ганна Петрівна Курилас. Високопродуктивно попрацювали Євдокія Іванівна Гончарова, Ольга Петрівна Кур'ямова та Марія Михайлівна Венгрінович.

П. ПАВЛЕНКО.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ТАНКІСТІВ

СТАЛЕВИЙ ЩИТ ВІТЧИЗНИ

У боях з ворогами нашої соціалістичної Батьківщини радянські танкісти вписали немало золотих сторінок в героїчний літопис Радянських Збройних Сил. Нев'яною славою вкрили вони себе в суворі роки Великої Вітчизняної війни, 30-річчя перемоги в якій було урочисто відзначено в цьому році. В знак визнання їх видатних бойових заслуг і було встановлено в 1946 році свято, яке щороку відмічається всім радянським народом і його воїнами.

Біля джерел зародження радянських танкових військ стояв великий Ленін. Він неодноразово підкреслював, що для захисту завойованого соціалізму пролетаріату потрібні сильні, добре технічно оснащені збройні сили. На війні, вказував він, «бере верх той, у кого щонайбільше техніки, організованість, дисципліна, кращі машини» (Повне зібрання творів, том 36, стр. 116). Це ленінське положення лягло в основу діяльності Комуністичної партії і Радянської держави по технічному оснащенню збройних сил.

В перші роки радянської влади В. І. Ленін поставив завдання розпочати виробництво радянських танків. Прийняття на озброєння першого радянського танка, названого «Борець за свободу тов. Леніна», відноситься до 1920 року. Його було виготовлено робітниками заводу «Красное Сормово» в співдружності з

Генерал Армії
І. ПАВЛОВСЬКИЙ,
Головнокомандуючий Сухопутними військами

Іжорським заводом і Московським автомобільним заводом (АМО).

Радянський народ особливо пишається внеском наших танкістів в розгром фашистських загонів в період Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років. Під час цієї війни не було, мабуть, жодної крупної операції, в якій не брали б участі танкові війська. Доблесні радянські танкісти були серед тих, хто першим прийняв на себе небувалої сили удари механізованих полчищ фашистської Німеччини. Ніколи не зів'януть в пам'яті народній подвиги воїнів-танкістів під Бродами і Ровно, Москвою і Ленінградом, під Сталінградом і на Курській дузі, на правобережній Україні і Білорусії, в боях і битвах на завершальному етапі війни.

Кількість танків, що брали участь в битвах на протязі всієї війни, безперервно зростала. Якщо в битві під Москвою взяло участь 720 танків, під Сталінградом близько 900, то в Білоруській операції їх було понад 5 тисяч, а в Берлінській операції діяло понад 6 тисяч броньованих машин. Таке масоване зосередження бронетанкових військ на головних напрямках було досягнуто вперше в історії війн. Та

важливо відзначити не тільки кількісне зростання танків в операціях, але й їх постійне якісне вдосконалення, що підвищувало їх ударну міць, вогневу силу і маневреність. Економіка нашої країни забезпечила наростаючу перевагу танкових військ Радянської Армії над ворогом.

Грандіозні перемоги над ворогом разом з воїнами кували наші славні танкобудівники. За роки війни вони дали фронту понад 102 тисячі танків і самохідних артилерійських установок. За трудові подвиги понад 9 тисяч танкобудівників нагороджено орденами і медалями. Багатьох з них удостоєно звання Героя Соціалістичної Праці і присуджено Державні премії.

Роль танкових військ у Великій Вітчизняній війні добре розумів весь радянський народ. В реки війни радянські люди з своїх особистих заощаджень внесли 6 мільярдів карбованців на будівництво танків.

За післявоєнні роки танкові війська завдяки безперервно зростаючим можливостям соціалістичної економіки, великим досягненням науки і техніки, самовідданої праці радянського народу невпізнанно змінилися.

Сучасні танки—це потужні бойові машини. Вони відрізня-

ються великим запасом ходу, мають міцну броню, що надійно захищає екіпаж в бою. Потужне стабілізоване озброєння і досконалі прилади управління вогнем і спостереження дозволяють танкістам впевнено вражати різні цілі на ходу як вдень, так і вночі.

Танки мають спеціальне обладнання для пересування під водою, тобто можуть форсувати водні перешкоди, не чекаючи наведення переправ. Спеціальні пристосування дають їм можливість долати мінні поля, яри та інші перешкоди.

Головну силу бронетанкових військ становлять наші чудові воїни, яким доручені бойові машини. Молоде покоління танкістів—це високодієльні, добре підготовлені захисники Батьківщини, які мають широкий політичний світогляд, високу професійну підготовку.

В їх серцях, як і в старшого покоління танкістів, той же незгасний вогонь патріотизму, безмежна любов до соціалістичної Батьківщини, непохитна відданість справі партії Леніна, світлим ідеалам комунізму.

Радянські воїни глибоко усвідомлюють свою роль в охороні творчої праці нашого народу і сприймають вимоги партії про необхідність постійної пильності і бойової готовності як керівництво до дії. На полігонах і танкодромах, вдень і вночі вони вперто вдосконалюють бойову майстерність, наполегливо оволодівають наукою перемагати. Вони сповнені рішучості зустріти XXV з'їзд партії комуністів новими досягненнями в ратній праці.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації продукції підприємствами системи УТОГ за вісім місяців 1975 року (в тисячах карбованців)

Учбово-виробниче підприємство	План	Фактично	Процент виконання
Черкаське	980	1074	109,6
Львівське-2	2717	2920	107,5
Чернігівське	2461	2638	107,2
Полтавське-2	730	776	106,3
Харківське-1	1293	1372	106,1
Львівське-1	3560	3773	106,0
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	3639	3841	105,6
Ужгородське-2	2196	2319	105,6
Івано-Франківське	4210	4440	105,5
Харківське-2	4259	4495	105,5
Лебединське	490	516	105,3
Дрогобицьке	864	909	105,2
Одеське виробниче об'єднання	3243	3410	105,1
Кіровоградське	797	836	104,9
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	4106	4302	104,8
Лубенське	1658	1737	104,8
Єнакіївське	575	601	104,5
Полтавське-1	2434	2537	104,2
Сумське	981	1021	104,1
Білоцерківське	2282	2376	104,1
Дніпропетровське	1592	1655	104,0
Вінницьке	1729	1796	103,9
Чернівецьке	1346	1396	103,7
Херсонське	1278	1324	103,6
Кам'янець-Подільське	1470	1523	103,6
Садгирське	2037	2111	103,6
Артемівське	1970	2042	103,6
Комунарське	896	928	103,5
Ужгородське-1	676	699	103,4
Ворошиловградське	2495	2578	103,3
Запорізьке	2896	2993	103,3
Дніпродзержинське	1502	1550	103,2
Бродівське	1093	1127	103,1
Житомирське	2409	2467	102,4
Сімферопольське	1007	1025	101,8
Конотопське	3096	3141	101,4
Миколаївське	530	536	101,1
Ровенське	601	563	93,7
ВСЬОГО:	72098	75347	104,5

ВІДЧУТНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Колектив Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства, як і всі радянські люди, наполегливо трудиться над втіленням в життя рішень XXIV з'їзду КПРС і виконанням завдань дев'ятої п'ятирічки.

Достроково, за чотири з половиною роки, швейники нашого УВП завершили виконання п'ятирічного плану і до кінця поточного року випустять додаткової продукції на 2,5 мільйона карбованців.

Завдяки впровадженню ряду планових заходів по вдосконаленню організації виробництва та впровадженню нової техніки, понад план з початку п'ятирічки вже випущено чоловічого одягу на 275 тисяч карбованців, одержано надпланового прибутку 133,7 тисячі карбованців.

В результаті впровадження високопродуктивних потоків значно поліпшились техніко-економічні показники підприємства. Це яскраво видно з такої таблиці:

Порівнювальні техніко-економічні показники потоків оптимальної продуктивності (на одну одиницю виробу)

Затрати часу на годину	до впровадження	в даний час
Кількість робітників	0,76	0,47
Випуск виробів за зміну	40	40
Виробіток на одного робітника (в одиницях)	421	650
Зростання продуктивності праці	10,5	16,8
	—	39,7

Економічний ефект від впровадження високопродуктивних потоків становить близько 200 тисяч карбованців. Тільки в 1975 році заходи по новій техніці дали економічний ефект 65 тисяч карбованців.

Замість ватованих ковдр, які раніше випускало підприємство, відкрито цех пошиття чоловічої та дитячої білизни. В цехах УВП старе універсальне та спеціальне швейне устаткування замінено сучасними машинами 697, 208, 1022 та 408 класу «МИНЕРВА». Всього на підприємстві замінено близько 75 процентів універсальних машин.

Досягнуті успіхи стали резуль-

татом проведеної великої організації роботи інженерно-технічних працівників, робітників і службовців, а також масово-виховної роботи партійної і профспілкової організації підприємства по мобілізації колективу на виконання планових завдань і поліпшення якості швейних виробів.

Спільно з науковими працівниками Івано-Франківського медичного інституту на УВП проведено велику роботу для поліпшення умов праці робітників. Так, перевірено рівень шуму та вібрації в цехах підприємства, циркуляцію повітря, його вологість та запиленість. Всі трудівники УВП пройшли медичний огляд по терапев-

тичних, нервових та очних захворюваннях. Згідно рекомендацій лікарів деяких швейників перевели на інші робочі місця.

В даний час колектив підприємства розгорнув боротьбу за підвищення якості виробленої продукції. На УВП організовано систему бездефектного виправлення продукції. Впроваджено графік обліку повернень для виправлення браку, вивішено таблиці допустимої кількості повернень на переробку в одиницях по кожній операції, а також прийнято положення про стимулювання за високу якість та ряд інших заходів.

За другий квартал завершального року п'ятирічки колективу нашого підприємства за підсумками республіканського соціалістичного змагання присуджено третє призове місце, що викликало високе трудове піднесення серед швейників. Нині трудівники УВП готуються гідно зустріти XXV з'їзд КПРС і докладають усіх зусиль, щоб достроково завершити виконання підвищених соціалістичних зобов'язань, взятих на 1975 рік.

Високих виробничих показників домагаються колективи, якими керують майстри К. Худиківська, Л. Скробач, В. Василенко, А. Васильева та інші.

Зразки самовідданої праці показують робітники В. Руснак, Н. Чиж, П. Касян, Я. Скробач, В. Колосовський, М. Попов, М. Оришин, О. Малярська, Т. Базилевич та багато інших. Наполегливо трудяться також інженерно-технічні працівники — ст. економіст М. Зіняк, нормувальниця А. Мельницька, технолог О. Луцишина, бракер Н. Новаківська, товарознавець П. Швець та інші.

Проведена робота, налагоджений ритм випуску продукції служить запорукою нових успіхів колективу.

В. РИБНИКОВ,
головний інженер Івано-Франківського УВП.

ЗВЕЛИЧУЄМО ТРУДІВНИКА

Трудящі Миколаївщини, як і всі радянські люди, широко розгорнули соціалістичне змагання під девізом: «25 ударних декад високопродуктивної праці і високої культури виробництва на честь XXV з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу».

На ударну передз'їздівську у трудову вахту стали і члени нашого Товариства. Крім УВП, вони працюють у колективах багатьох державних підприємств міста: на Чорноморському суднобудівному, на заводі імені 61 комунара, на швейній фабриці імені Жданова, у міськпромкомбінаті. Переважна більшість членів УТОГ у відповідь на постанову Центрального Комітету КПРС «Про соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС» помітно підвищила особисті соціалістичні зобов'язання, взяті раніше на 1975 рік і дев'яту п'ятирічку в цілому.

Першими з перших зробили це швачка Катерина Черненко, столяр Іван Доценко та Олексій Черненко, заточувальник Абрам Барахонч, токарь Василь Паніч, слюсар-інструментальник Микола Непомнящий та інші, що трудяться на державних підприємствах, а також переважна більшість робітників УВП. Починаючи з квітня цього року, багато з них щоденно виконують змінні завдання не менш, як на 140—160 процентів.

Перелік імен таких трудівників можна продовжити. Вони стали заспівувачами змагання за гідну зустріч XXV з'їзду партії. У Миколаєві їх знають всі члени Товариства. У цьому є певний внесок і нашого культзакладу, що давно вже став не тільки місцем відпочинку, але й активним популяризатором досягнень трудящих у виконанні завдань дев'ятої п'ятирічки, колективним пропагандистом й ідейним вихователем молоді, всіх членів УТОГ обласного центру.

Актив Будинку культури і бібліотеки постійно підтримує зв'язки з адміністрацією, партійними й громадськими організаціями підприємств, на яких працюють глухі. Так, наприклад, урочисті збори на честь знаменних подій, вечори вшанування ветеранів і кращих трудівників області, вручення правофланговим п'ятиріч-

ки урядових нагород, підведення підсумків соціалістичного змагання, як і концерти художньої самодіяльності та екскурсії по містах бойової і трудової слави, — усі ці і багато інших заходів, як правило, плануються у Будинку культури і проводяться з його активною участю.

Практично наша робота насамперед спрямована на ідеологічне забезпечення виконання планових завдань, а також взятих трудящими соціалістичних зобов'язань.

Про це свідчить і наочна агітація, все оформлення культзакладу. Стенди «Трудова вахта п'ятирічки», «Людина славної працею» розповідають про кращих виробничників, переможців соціалістичного змагання за дострокове завершення п'ятирічки, ударників комуністичної праці.

Не так давно у Будинку культури проведено цикл бесід про рішення квітневого (1965 р.) Пленуму ЦК КПРС. Ці бесіди, як і зустрічі з передовиками виробництва, проходили під гаслом: «XXV з'їзду КПРС — нашу ударну працю!». Спільно з товариством «Знання» прочитано цілий ряд лекцій: «Людину праця прикрашає», «Підприємства міста і їх досягнення у завершальному році дев'ятої п'ятирічки», «Виборча система в СРСР» та інші.

Останнім часом працівники Будинку культури практикують проведення диспутів безпосередньо на підприємствах, де є компактні групи глухих. Так, нещодавно відбулись диспути на теми: «Обов'язок чи подвиг?», «Поговоримо про прекрасне», і знову ж таки їх організувала рада бібліотеки Будинку культури й її активісти.

Нерідко проводимо й вечори запитань та відповідей на різноманітні теми. Ці заходи також знаходять гарячий відгук серед членів Товариства.

Працівники й активісти нашого Будинку культури добре розуміють завдання, що стоять перед культзакладом у завершальному році дев'ятої п'ятирічки. Тому своїм найпершим обов'язком вважають — моральне стимулювання людей праці у їх суспільній діяльності.

В. ЯЦЕНКО,
директор Миколаївського будинку культури.

У БРАТНІХ ТОВАРИСТВАХ

УДАРНОЮ ПРАЦЕЮ

Гончарук, Ніна Нечипорук, Віра Зінько.

Велике політичне і трудове піднесення викликала в виробничому колективі постановка ЦК КПРС «Про організацію соціалістичного змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС». Відразу ж в цехах і дільницях відбулись робітничі збори, на яких кожний другий трудівник підприємства переглянув свої раніше взяті зобов'язання. Нині колектив працює під девізом: «XXV з'їзду КПРС — 25 ударних вахт».

Ця вахта вже ознаменувалась відрадными успіхами колективу взуттєвого цеху, що очолює Наталія Іванівна Різник. В завершальному році п'ятирічки взуттє-

вики виготовили понад план 860 пар якісного взуття.

Зразки комуністичного ставлення до праці і високу її продуктивність показують швачки Є. Рябчук і С. Козел, взуттєвники К. Миронюк, Г. Дмитрук, М. Ляхач, П. Богдан та багато інших. Як і весь радянський народ, колектив Брестського УВП прагне трудовими ділами ознаменувати XXV з'їзд КПРС. **І. МАЛАШУК,** інструктор Брестського обкомпрофсплки.

„ПРОФЕСІЯ МОЯ — ГОРДИСТЬ МОЯ“

Під таким девізом проводить цикл вечорів Запорізький будинок культури глухих разом із міськвідділом УТОГ. Мета їх — виховати у молоді любов до праці, до робітничої професії.

Останній з вечорів було присвячено ударниці комуністичної праці Марії Артемівні Голосник. Трудову доблесть цієї людини добре знають на підприємстві: дванадцять років працює вона штампувальницею на Запорізькому механічному заводі Міністерства шляхів сполучення

СРСР. За цей час робітниця досконало оволоділа ще й професією гартувальниці. Працювати без браку — стало для неї правилом, і необхідністю. Тим-то з великою увагою сприймали члени УТОГ розповідь Марії Артемівні про її трудове життя, з цікавістю розглядали принесені нею деталі. Що ж, на очах живий приклад: так працювати слід усім і так слід пишатися своєю професією.

М. САВЧЕНКО.

Новини науки і техніки

Життєдайний постріл

В одній з лабораторій Інституту проблем матеріалознавства АН УРСР йде черговий експеримент. На спеціальній установці закріплено металеву деталь. На неї спрямовують довгастий апарат, обмежений каналами, датчиками... За скляною перегород-

кою оператор вмикає численні прилади. Заблимали індикаторні лампочки.

— Починаємо! — мовить керівник дослідження.

І одразу голубуваті блискавки з гуркотом обгортають деталь. Що ж з нею сталося?

— Вона дістала надійне детонаційне покриття, — пояснює заступник директора Інституту член-кореспондент АН УРСР Г. В. Самсонов. — Зроблено це з допомогою апарата, який ви бачите. Він нагадує своєрідний великокаліберний кулемет.

Заряджають його гримучою сумішшю ацетилену з киснем і додають порошок для покриття. Після «пострілу» детонаційна хвиля розганяє найдрібніші час-

точки розжареного до пластичного стану металу і міцно з'єднує їх з поверхнею деталі. Це не тільки зміцнює її, а й робить пластичною.

«Обстріляні» в такий спосіб різці, фрези, свердла служать виробничникам майже удвадцятьох разів довше. Втрое подовжено строки служби компресорних і турбінних лопаток, уятеро підвищилась міцність поверхні валів для холодної прокатки металів.

С. БОРИСЕНКО.

Ізотопи — мандрівники

Як і все на світі, річки, моря, озера теж мають свій вік. Чи можна його точно встановити?

Тепер на це запитання радянські вчені дають цілком ствердну відповідь. Допомогає їм у цих підрахунках хімічний елемент — уран. Як відомо, колосальні запаси енергії, які він містить, використовуються в «котлах» атомних електростанцій, криголамів. Дослідники багато знають про цей елемент, але чимало таємниць він ще приховує в собі.

Недавно вдалося розкрити одну з них — наші вчені виявили язище природного розділення ізотопів урану — 234 і 238. Досі вважалося: його ізотопи можна розділити тільки на спеціальних установках. Однак дослідження довели можливість цього процесу при переході ізотопів урану — 234 і 238 з природних кристалів у воду, водні розчини солей і кислот. Такий «мандрюючий» з

Трудовий день позаду. Після напруженого виробничого ритму робітниця Сімферопольського УВП обговорюють, як найдоцільніше організувати своє дозвілля. І як завжди серед багатьох видів відпочинку Люба Мамонтова (на знімку зліва), Марія Косяччик (в центрі) і Валентина Жордочкіна віддають перевагу художній самодіяльності. Ось і цього разу вони обговорюють нову виставу. Сцена, як і цех, для них своя стихія.

Фото **И. МІНДЕЛЯ.**

НА СОВІСТЬ

27 років трудиться у колгоспі «Світанок» Житомирського району Андрій Іванович Гаврилюк. Як їздовий перевозить міндобрива і насіння, паливо і будівельні матеріали, корми на тваринницьку ферму. І все це Андрій Іванович робить натхненно, на совість.

ПОМІЧНИК ТВАРИННИКІВ

Шанують і поважають хлібороби колгоспу «Зоря комунізму», що на Стрийщині, свого односельчанина Василя Вічака. Та найбільшою повагою він користується серед доярок і працівників тваринницької ферми. Ферма — його місце роботи. Він турбується про підвищення продуктивності праці тваринників. Працюючи їздовим по підвезенню кормів на ферму, трудівник не жаліє сил, намагається вчасно і в достатній кількості доставити корми для великої рогатої худоби.

— Завдяки Василю Вічаку, — говорить передова доярка колгоспу Я. Вітвицька, — ми всією фермою в завершальному році п'ятирічки взяли підвищені зобов'язання: надіти в першому півріччі від кожної корови по 1600 кілограмів молока. Мої ж результати за півроку — 1987 кілограмів від кожної з 13 закріплених корів.

Це найвищий показник не тільки серед доярок колгоспу, а й у

Скромний, ввічливий, працьовитий, охоче допомагає людям — такі слова завжди скажуть вам про члена УТОГ у правлінні колгоспу.

З року в рік з честю виконує Андрій Іванович особисті соціалістичні зобов'язання. Ось і тепер, змагаючись за дострокове завершення завдань останнього

районі. В цілому по колгоспу «Зоря комунізму» піврічне завдання продажу молока державі виконано на 111,1 процента і надоді молока у порівнянні з відповідним періодом минулого року зросли на 78 кілограмів.

Обслуговуючи ферму, В. Вічак систематично виконує доведені завдання на 125—130 процентів і є підстави сподіватися, що тваринники і доярки успішно виконають взяті зобов'язання по продажу державі продуктів тваринництва.

За високі трудові показники в змаганні і підвищенні продуктивності тваринництва, члена УТОГ В. Вічака двічі в 1973 і в 1974 роках нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання». Його відзначено також ювілейною ленинською медаллю і почесними грамотами.

В завершальному році дев'ятої п'ятирічки ветеран колгоспу теж не здає своїх трудових позицій, працює завзято і сумлінно, пам'ятаючи, що кожний трудовий день, це ще один крок у підвищенні матеріального добробуту народу.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Львівська обл.

року дев'ятої п'ятирічки, він працює з постійним випередженням графіка: щоденні завдання виконує на 125—130 процентів. І односельці кажуть:

— Видно, зисву, Андрію Івановичу, красуватиметься твій портрет на колгоспній Дошці пошани!

М. ГУРМАН.

Вісті з Одеси

Цього літа в Одесі відпочивала співробітниця одного з московських науково-дослідних інститутів, кандидат педагогічних наук І. Цукерман. Довідавшись про те, працівники Будинку культури УТОГ запросили її виступити перед глухими містами.

Доступно і цікаво розповіла І. Цукерман про нові методи й засоби лікування глухоти, зокрема про «електронне вухо», відповіла на ряд запитань, порекомендувала відповідну літературу.

Посівши третє призове місце у першому турі всесоюзного фестивалю художньої самодіяльності, Одеський народний театр УТОГ взявся за постановку твору італійського драматурга К. Гоцци «Любов до трьох апельсинів».

У виставі братимуть участь понад двадцять чоловік. Головні ролі виконуватимуть самодіяльні актори К. Бородіна, Л. Ковальова, В. Дубовицький, Г. Чичера та О. Белов.

І. ГАЙДАЙ.

територію Чернечої гори було оголошено державним заповідником.

Десять залів музею з усією повнотою розкривають подвизницьке життя Прометея українського народу. Подовгу розглядають відвідувачі малюнок батькової хати, діда Івана та поетового батька.

Звільнений український народ не забув свого великого сина, побудував пам'ятник гідний свого співця.

Після огляду музею люди знову поверталися до пам'ятника послухати історичні пісні та думи у виконанні кобзарів, а також пісні на слова Шевченка.

Коли ми спустилися до Дніпра, назустріч піднімалися люди. Пішли вони на Тарасову гору.

Ф. САВЕНОК.

Пошани С. Д. Більського, В. В. Божка, медаллю «За трудову відзнаку» П. А. Тарахтія, вісім же чоловік отримали ювілейну заводську медаль.

Ось що розповідає про своїх товаришів бригадир тарної дільниці ремонтно-будівельного цеху Анатолій Тарахтія:

— Наша бригада — комсомольсько-молодіжна. Всі її члени постійно підвищують свій загальноосвітній рівень: навчаються у вечірній школі робітничої молоді, відвідують гурток економічних знань тощо. А здобуті знання, відомо, впливають на результативність праці. На 115—120 процентів виконує щомісячні завдання наша бригада. Водночас приємно бачити, як відчутно поліпшились умови праці робітників: утеплено цех, встановлено вентиляцію, перестроено побутові кімнати, буфет... Словом, ніщо не заважає нам достроково виконати план дев'ятої п'ятирічки.

Належні умови праці, побуту, хороший трудовий настрій — хіба без цього може ефективно працювати робітник? Що ж, як не ці фактори підвищують успіхи колективу в цілому, гальмують плінність кадрів і т. д.? Отож треба позитивно оцінити і старання інструкторів-перекладачів, і роботу ради гуртожитку № 3, де під особливу увагу взято санітарний стан кімнат. Саме тут проводиться огляд-конкурс «За кращу кімнату», переможці якого отримують безкоштовну путівку до Волгограда. Рада гуртожитку організує рейди-перевірки «З фотооб'єктивом у руках». Їх результати робітники бачать у своїй стінній пресі, і треба відзначити: це дуже впливовий захід. А нещодавно в гуртожитку було проведено відповідний семінар зі старостами кімнат. Окрім стану санітарного режиму, тут обговорювалися заходи щодо посилення спортивно-масової і культурно-виховної роботи серед членів Товариства.

Пам'ятні мешканцям гуртожитку і вечори-зустрічі з ветеранами заводу — учасниками Великої Вітчизняної війни Е. І. Мовчанюк, Е. С. Безман, Г. П. Мурашовою, з Героєм Соціалістичної Праці Д. І. Потієм.

У вихідні дні організували екскурсії в партизанські катакомби, у «Пояс Слави» (довкола Одеси), а для тих, хто полює туристські стежки, — виїзди з наметами. 57 чоловік відпочило цього року в заводському профілакторії, три — в санаторії.

Значне місце в оздоровленні і культурному відпочинку членів УТОГ займають фізкультура і спорт. Глухі трудівники заводу входять до складу збірної м. Одеси, 64 чоловіки стали значістами ГПО. Багато хто з молоді проводить час у кіно-фотолабораторіях — найчастіше по поверненні з екскурсій, походів. Інші — беруть участь в оновленні стендів: «Кадрові робітники», «Продукція заводу», «Спортивне життя», «Герої Великої Вітчизняної війни».

Душею всіх цих «великих» і «малих» справ є заводська комісія по роботі з глухими, очолювана секретарем партійної організації сталеливарного цеху Е. Д. Голанюком, яка працює у творчому контакті з активом первинної організації УТОГ, радами побуту та культури, інструкторами-перекладачами Ольгою Найденко, Любою Велковою і Любою Толоковою. Нещодавно роботу заводської комісії було заслухано в обласній раді профспілок. Її досвід схвалено і рекомендовано всім ФЗМК і первинним організаціям УТОГ.

Ю. ГЕР.

НЕПОРУШНЕ НАШЕ БРАТЕРСТВО

Разом з болгарським народом трудящі України, як і всі радянські люди, урочисто відзначають 31-у річницю соціалістичної революції в Болгарії. Наша дружба, яка має глибоке історичне коріння, з новою силою розквітла під яскравою зіркою соціалізму, стала спільним дорожнім надбанням.

З нагоди національного свята братньої країни в нашій республіці проходять збори, читаються лекції, розгорнуто фотовиставки про досягнення трудящих НРБ, в кінотеатрах демонструються болгарські фільми.

31-й річницю соціалістичної революції в Болгарії були присвячені урочисті збори представників трудящих столиці України, які відбулися 8 вересня в Київській державній консерваторії імені П. І. Чайковського.

Святково прикрашений зал заповнили передовики виробництва, діячі науки і культури, ветерани Великої Вітчизняної війни, молодь.

У президії — член Політбюро ЦК Компартії України, перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР Г. І. Ващенко, кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК Компартії України Я. П. Погребняк, перший заступник Голови Президії Верховної Ради УРСР В. С. Шевченко, представники громадськості. Серед присутніх — співробітники генеральних консульств соціалістичних країн у Києві.

Збори відкрив секретар Київського міського партії Д. Б. Голков.

З доповіддю виступив голова правління Українського відділення Товариства радянсько-болгарської дружби, міністр м'ясної і

молочної промисловості УРСР А. А. Сенніков. Він сказав, що 31 рік тому натхнені переможним наступом Радянської Армії на Балканах болгарські патріоти під керівництвом загатованої в боротьбі Комуністичної партії підняли збройне повстання і скинули монархо-фашистську диктатуру. В історії болгарського народу відкрилась нова епоха — епоха будівництва соціалістичного суспільства. За минулі роки НРБ досягла величезних успіхів у розвитку економіки, науки і культури. Вона вносить гідний вклад у дальше зміцнення світової соціалістичної системи, організації Варшавського договору, успішне здійснення комплексної програми соціалістичної економічної інтеграції країн — членів РЕВ. Її плідна миролюбна зовнішня політика користується широкою підтримкою на міжнародній арені.

Про нерозривні узи радянсько-болгарської дружби, про міцніше між двома країнами говорив бригадир Київського домобудівного комбінату № 1, заслужений будівельник УРСР В. С. Артеменко, секретар комітету комсомолу Київського технікуму легкої промисловості Н. Сухенко.

Тепло зустріли присутні виступ генерального консула НРБ у Києві Кривої Євтимова.

Учасники урочистих зборів надіслали вітальну телеграму Всенародному комітету болгаро-радянської дружби.

Урочисті збори, присвячені 31-й річницю соціалістичної революції в Болгарії, відбулися також у Кіровограді, Одесі, Ровно, Тернополі, Хмельницькому та інших містах. (РАТАУ).

СВЯТКОВА ДЕМОНСТРАЦІЯ В СОФІЇ

СОФІЯ, 9. (ТАРС). Сьогодні тут відбулася святкова демонстрація трудящих болгарської столиці, присвячена 31-й річницю соціалістичної революції в Болгарії.

На трибуні Мавзолею Г. Димитрова — Перший секретар ЦК БКП, Голова Державної ради НРБ Т. Живков, член Політбюро ЦК БКП, Голова Ради Міністрів

НРБ С. Тодоров, інші партійні і державні керівники НРБ. Разом з ними глава делегації Верховної Ради СРСР, кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС Ш. Р. Рашидов.

Демонстрація відкрилась парадом фізкультурників. Потім на площу вступили колони представників трудящих. Вони несли транспаранти, які розповідали про трудові успіхи болгарського народу, лозунги із словами привітання Радянському Союзу, скандували здравіці на честь БКП і КПРС. Демонстрація в Софії пройшла під знаком вчужності братньому Радянському Союзу, що приніс свободу болгарському народові, під знаком дружби між братніми соціалістичними країнами.

СВЯТО БОЛГАРСЬКОЇ КНИГИ

8 вересня у Києві в книгарні «Сучасник» відкрилась Декада болгарської книги, присвячена 31-й річницю соціалістичної революції в Болгарії.

За післявоєнний час в СРСР видано в перекладі з болгарської мови 1033 назви книг загальним тиражем майже 48 мільйонів примірників. Серед них суспільно-економічна, науково-технічна, художня література.

Добре знає і цінить радянський читач твори Івана Вазова, Христо Ботева, Андрія Гуляшки, Стояна Даскалова, Георгія Караславова. Тільки на Україні за роки Радянської влади книги болгарських письменників виходили 164 рази тиражем 4,8 мільйона примірників.

На відкритті Декади виступили письменники і перекладачі нашої республіки, Генеральний консул НРБ у Києві Кривої Євтимов. (РАТАУ).

НАШЕ
ЖИТТЯ
сторінка 3

Субота, 13 вересня 1975 р.

НА ТАРАСОВІЙ ГОРІ

Погожий осінній ранок. Тихо плещуться об високий берег хвилі сивого Славуті. Осінь невидимим пензлем прикрасила в золото і багрянець зелені схили Тарасової гори. З-за верхівок дерев височіє пам'ятник Тарасові Шевченку.

Долаючи крутизну сходів, довгим ланцюжком посуваються люди, які приїхали сюди з багатьох куточків нашої неосяжної Батьківщини, щоб віддати шану великому співцеві. В загальний потік поодинокі і з сім'ями вливаються і трудівники Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт».

З високого постаменту поет, як

живий, задивився в задніпровські далі, у віки. Мов наш сучасник, слухає пульс комуністичної доби, доби розквіту людства, за яку незламний революціонер борювався до останнього. Площа полум'яніє квітами, а до пам'ятника і могили кладуть нові.

Біля екскурсовода — натовп. Люди уважно слухають історію Чернечої гори, де мріяв оселитися поет, але не судилося. Та поет повернувся до свого народу вже розкутого, що розправив могутні плечі.

Літературно-меморіальний музей — велична і світла споруда, відкритий одночасно з пам'ятником в 1939 році, після того, як

У КОМПАКТНИХ ГРУПАХ

У ПРАЦІ І НА ВІДПОЧИНКУ

Одеський орден Трудового Червоного Прапора завод імені Жовтневої революції — одне з великих підприємств сільськогосподарського машинобудування на Півдні нашої країни. Саме на ньому вперше у нашій області почали трудовлаштувати людей з вадами слуху.

На сьогоднішній день при заводі існує компактна група глухих, що налічує 160 чоловік. Усі вони працюють за 16-ма різними спеціальностями, отриманими в сталеливарному, ковальському, механо-складальному, інструментальному та ремонтно-будівельному цехах.

Група глухих — невід'ємна частина багатотисячного заводського колективу, вона бере активну участь у його виробничому і громадському житті. Як і весь колектив, глухі борються за комуністичне ставлення до праці і, треба зазначити, уже 60-ти з них присвоєно почесне звання «Ударник комуністичної праці». Виконати щоденну норму на 110—120 процентів — стало для членів УТОГ звичайною справою. Чи не тому багато з них достроково завершили особисті п'ятирічні плани. Так, ще минулого року виконали дев'яту п'ятирічку Володимир Залізко, Володимир Зелінський та Анатолій Тарахтія, за що були нагороджені пам'ятними знаками «Ударник дев'ятої п'ятирічки».

Облік виконання соціалістичних зобов'язань — як бригадних так і особистих — тут ведуть інструктори-перекладачі. На основі щоденних дільничних показників вони виводять місячні підсумки і таким чином визначають переможця. Хід же змагань систематично висвітлює стінна преса, а також багатотиражка «Прапор Жовтня». Щомісяця на честь кращих бригад піднімають Червоний вимпел, а призвіща — заносять на дошку «Переможець соціалістичного змагання». Крім того, на зборах профгруп передових трудівників преміюють.

Досить популярним стало на заводі змагання за звання «Кращий за професією». Минулого року його було присвоєно чотирнадцяти чоловікам, а за перше півріччя 1975 року його отримали робітники Н. Перепинчук, Ф. Панасюк, В. Новак, К. Главацький та інші.

Не сходять з Дошки пошани ливарного цеху ім'я Петра Павловича Фролова. Він — бригадир, нагороджений знаком «Відмінник соціалістичного змагання», ювілейною заводською медаллю та почесними грамотами. Бригада П. Фролова зобов'язалася виконати план 1976 року до дня відкриття XXV з'їзду КПРС.

У ногу з товаришем іде Василь Григорович Ільчук, який за 16 років праці на заводі пройшов шлях від учня формувальника до майстра. Тепер він уже сам «випускає» хороших спеціалістів, яким, до речі, є нинішній бригадир формувальників Анатолій Чернухов.

Пишається колектив своїми правофланговими. Їх доблесну працю високо оцінив радянський уряд, нагородивши орденом «Знак

Після ремонту і деякої перебудови ніби іншою стала бібліотека Одеського будинку культури глухих. Віднині і читач може вільно підійти до будь-якого з 24 стелажів, вибрати собі літературу до душі. Як і належить, зорієнтовані у книжковому фонді тут допомагають чітко окреслені тематичні полиці. Зокрема, добре укомплектовано такі розділи, як «Ми справі Леніна і партії вірні», «Моя держава — одна сім'я», «Перед лицем закону», «Це вам, батьки», «Довідкове бюро читача» та «Місто вічної юності». В останньому представлено різноманітну літературу про революційну і бойову славу м. Одеси, її багате культурне і трудове життя.

Для більшої зручності у цехах і гуртожитку об'єднання діють три книжкові виставки. Їх безперебійну роботу успішно забезпечують члени УТОГ Людмила Крива, Віра Гусаківська та Людмила Вилкун. Узагалі всі заходи бібліотеки не минають без участі її активу — ради у складі пенсіонерки К. І. Бородині, свердловальниці заводу «Центроліт» Валентини Тиунової, художниці з фабрики «Чорноморська іграшка» Олександрни Волошиної, слюсаря

«Будгідраліки» Світлани Хориндюк та інших. Про ставлення читачів до бібліотеки розповідають два спеціальні альбоми: «Бібліотека і ми», «Читачі про бібліотеку».

В бібліотеці оперативно систематизуються матеріали про актуальні події в країні, світі, скажімо, нові досягнення радянської науки й техніки, трудові успіхи нашого народу. Матеріали на цю тематику, в тому числі й віршки з обласних, республіканських та всесоюзних газет, систематично збираються в окремі папки. У цілому ж, 14 різних газет, 40 журналів, що їх отримує бібліотека, дають читачам широкий круговид, допомагають їм правильно формувати свій світогляд.

Безперечно, тут треба віддати належне і завідувачій бібліотекою Ріті Аронівні Гранік, яка не тільки забезпечує читачів такою багатогранною інформацією. Саме вона організовує щомісячні огляди радянської періодики, серед них — газети «Наше життя», журналу «В єдиному строю». Вона — разом з бібліотечною радою — проводить цікаві усно-мімічні журнали, які мають велике пізнавальне та виховне значення. Так, останній із них — «Зустріч з

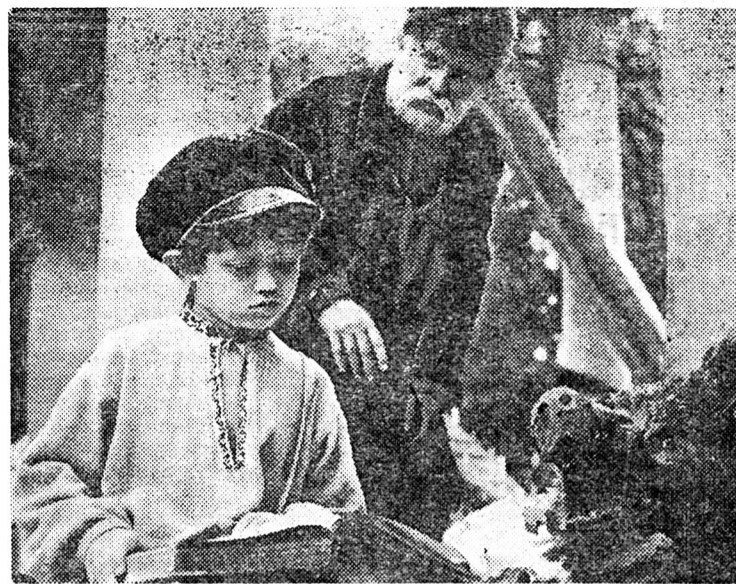
прекрасним» — присвячено життю і творчості відомих художників-передвижників. На честь міжнародного року жінки тут проведено літературний вечір «Окрилений жіночий образ увійде в історію перемог», де було використано твори М. Ісаковського, В. Кетлінської, М. Алігер, К. Симонова, С. Шипачова, В. Інбер, О. Фадеева та інших. Успіхові зчора сприяла і тематична книжкова виставка.

До активних форм культурно-освітньої роботи з трудівниками належать читачькі конференції. Так, в одній з них — за оповіданням Михайла Шолохова «Доля людини» — взяли участь 80 чоловік. На конференції виступили вчителька вечірньої школи робітничої молоді Р. М. Гур'янова, слюсар ремонтно-будівельного управління Григорій Чичмеджі, контролер швейного цеху Раїса Гудима, закрійниця Юлія Потоцька, Клавдія Іванівна Бородині та інші.

Творчий зв'язок бібліотекаря з міцним читачьким активом дозволив бібліотеці Одеського будинку культури посісти перше місце в республіканському огляді бібліотек системи УТОГ. На її базі вирішено організувати республіканський семінар бібліотечних працівників Товариства.

В. ГРИГОРЕНКО.

«ГУСИ-ЛЕБЕДИ ЛЕТЯТЬ»

Маленький Михайлик разом зі своїм дідом дивиться на лебедів — зустрічає весну, третю весну нового життя, що його принесла революція в польське село України... Хлопчик мріє про зустріч із батьком, який поки що бореться з ворогами Країни Рад.

Довкола Михайлика мудрі і добрі люди: дядько Себастьян, прекрасної душі людина, голова комбіву, котрий розкриває перед ним переваги нового життя. Себастьян навчив хлопчика читати, мріяти про світле майбутнє. Народний умілець, мудрий дід Дем'ян учить свого внука любити людей і творити для них лише добро.

Ідеться про фільм за сценарієм лауреата Ленінської премії Михайла Стельмаха «Гуси-лебеди летять» у постановці режисера О. Муратова. Фільм, як і повість, повен поезії. Він переносить нас у чудову казку, де в синьому небі живуть лебеди, що на своїх білих крилах несуть світлу радість в душу Михайлика та його однолітків.

У ролі Михайлика — учень другого класу 85-ої київської школи Володя Чубарев. Цей життєрадісний хлопчик успішно перевтілюється у свого ровесника 20-х років. В інших ролях Федір Стригун (Себастьян), Галина Демчук (мати), Володимир Олексієнко (дід Дем'ян), Лариса Лукашевич (Мар'яна)...

Виробництво кіностудії ім. Олександра Довженка.

Е. ЛІСОВА.

ВІСТІ З ЗАПОРІЖЖЯ

„НУМО, ДІВЧАТА!“

Черговий вечір-гра «Нумо, дівчата!» відбувся нещодавно у просторому фойє Запорізького будинку культури УТОГ. Зустрічались команди первинних організацій усіх підприємств міста, де працюють глухі.

Весело й цікаво провели свій

Довгий час бібліотекою, що при Запорізькому будинку культури глухих завідувала Е. Е. Мелаш. Коли прийшов час іти на заслужений відпочинок, хвилювалася: хто після неї володітиме цим скарбом, чи любитиме її спадкоємець книги так, як любила вона? Та побоювання виявилися марними.

Товариші тепло провели старшого бібліотекаря на пенсію, і... за робочим столом її заступила новий працівник — Віталіна Балашова. Як фахівець й енергійна людина, вона хутко взялася за справу: перереєструвала читачів, розклала в читальному залі свіжі номери газет і журналів. А серед відвідувачів бібліотеки почалося

відпочинок не тільки дівчат-учасниць змагання на кращу ерудицію, кмітливість, дотепність, спритність, вміння веселити гостей, але й усі, кому пощастило побачити те змагання.

Перемогла в упертій боротьбі команда робітниць з УВП, яку очолювала Марія Панкеева. Усім членам цієї команди вручені пам'ятні сувеніри.

С. СЕРГІЄНКО.

У надійні руки

своєрідне змагання: хто завоює право бути першим читачем. Так, почесний бібліотечний абонемент № 1 отримала пенсіонерка Т. Г. Аршевська, другий — її донька Лілія, а третій — молода робітниця учбово-виробничого підприємства, штампувальниця Світлана Антоник. За тих кілька днів до бібліотеки записалося 125 чоловік.

Нині за участю читачів Віталіна Григорівна готує свій перший літературний вечір, присвячений творчості українського драматурга-класика І. Тобілевича (Карпенка-Карого).

С. МОРДУШЕНКО.

«...Серед героїв наші імена»

Жінці-трудівниці, громадсько-політичному діячеві і матері нещодавно присвятив свій усний журнал Чернівецький будинок культури глухих.

З розповіддю про жінку учбово-виробничого підприємства та миськвідділу УТОГ виступила бригадир УВП Н. М. Щетиніна. Чимало теплих слів сказала вона на адресу кращих виробничниць А. Палик, М. Танасійчук, О. Герасим, Л. Гулькіної, М. Жуф'як, а також організаторів культурно-масової роботи — старости танцювального колективу Т. Холіної, громадського масовика С. Шпиталер та інших.

Про те, як можна сім'ї глухого виховати хорошу дитину — відмінника навчання і поведінки, — поділилася досвідом мати двох синів І. І. Гулькіна. І на закінченні режисер М. Котлярський розповів, як працюють над створенням образу жінки-героїні акторки народного театру Н. Щетиніна, М. Довгань, М. Танащук та Р. Кушнір.

Р. ЧЕПУРНА.

ДОПОМОГЛА МАЙСТЕРНІСТЬ

В одному з сіл Черкаської області було вчинено злочин: убито людину. Слідчі органи відразу взялися за справу і виявили вбивцю... А от передати справу до суду — з усіма необхідними для цього доказами — не могли. І то саме через те, що вбивцю виявилася глуха, неграмотна жінка. Не допомогли порозумітися з нею і викладачі найближчої спецшколи-інтернату для глухих. Рідні сестри цієї жінки — одна з них теж глуха — лише вказують на неї, як на вбивцю, але нічого конкретного

теж не повідомляють. Отже, випадок, як-то кажуть, досить незвичайний для слідчої практики.

Хто ж допоміг би?.. Пошуки наразі привели до перекладача облівділу УТОГ В. О. Вишневської. Саме вона, маючи двадцять років трудового стажу, добре розбирається в психології людей, досконало володіє міміко-жестикольнійною мовою. І ось — уже перший допит за її участю дав конкретні результати.

Клубок розмотали: вбивцями виявилися обидві глухі жінки.

«Виручила головним чином побутова міміка і жести», — розповідає Валентина Олексіївна.

Так за чотири дні слідства було встановлено всі необхідні для суду дані, і великою мірою допомогла в цьому майстерність перекладача.

В. О. Вишневську знають в облівділі давно, знають як відмінного фахівця, людину, що вміє налагодити живий контакт із глухими співрозмовниками, готову поділитися досвідом, допомогти у будь-якій справі. Валентина Олексіївна — перекладач за покликанням, і ці слова найкраще характеризують її як працівника.

Г. ДНІПРОВСЬКИЙ.

«Екран і ми»

Під такою назвою відбувся черговий кіновечір в Одеському будинку культури глухих. Після бесіди, яку організував кіноаматор Владлен Коршиков, було показано фільм «Зачарований острів» — про Московський театр міміки і жести, а також фільми Одеського обласного клубу кіно-

аматорів «Чорноморська чайка» (на тему Великої Вітчизняної війни), «На наші профвнески» — про використання профспілкових коштів на оздоровлення та культурно-масові заходи.

Закінчився вечір кольоровим широкоекранним фільмом «Спадщина», створеним любительською кіностудією «Дельфін».

Ю. ГЕР.

МОВОЮ КВІТІВ

Квіти. Вони супроводжують людину протягом усього життя. Разом з нами квіти святкують, радіють, переживають горе.

Хто з нас, мешканців міста, не прагне вихідного дня хоч на кілька годин вибратися на лоно природи. А, повертаючись з лісу, луку чи поля, ми обов'язково приносимо додому квіти, зелені тілочки, або хоча б золотистий букет жовто-гарячого осіннього листя. Досить поставити його у вазу, і кімната немов оживає, набирає затишного, привітного вигляду...

Жоржини, троянди, айстри, ромашки... Розкішним вінком з живих барвистих квітів зустрічав минулої неділі своїх відвідувачів Івано-Франківський будинок куль-

тури глухих. Кожен, хто прийшов тоді на вечір-конкурс по складанню букетів та композицій з осінніх квітів, широкими махучими, мабуть, не чекав такого бучного багатства фантазії своїх товаришів, яке учасники конкурсу продемонстрували того чудового вечора.

Це була справжня творчість. Що не букет — то новий задум, глибоко продумане втілення його в барви і пахощі квітів.

На столі, розміщеному у фойє культзакладу, стояли різноманітні букети на різні теми. Але найбільше відвідувачів виставки збиралося біля композицій з букетів, присвячених темі Великої Вітчизняної війни. Це — «Партизанськими стежками», «Полоненим Бухенвальда», «Спалена пісня», «Перемога» та інші. Вони одержали найвищу оцінку і глядачів і членів журі.

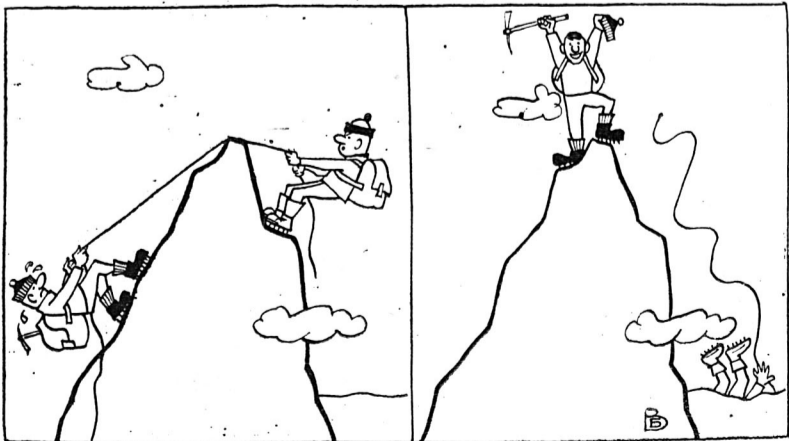
Самобутністю й багатством фантазії відзначилися також і букети «Серце Данко», «Наречений», «Осінні барви», «Золота осінь», «Зустріч з природою» та інші.

Важко довелось членам журі у виборі найкращих букетів на нашій виставці. Квітів було надто багато, а призових місць — лише три. І все ж перше місце зайняла композиція під назвою «Полоненим Бухенвальда», яку підготував завідувачий постановочною частиною самодіяльного Народного театру Богдан Васильович Стасько.

О. БАБІНОВА.
художній керівник.

Редактор **П. БУЛАТОВ**

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Без слів Мал. В. Вовка.

Без слів Мал. Г. Шигодського